

בש"פ 2274/20 - לורי שם טוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2274/20

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

העוררת: לורי שם טוב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו
(כב' השופט א' הימן) במ"ת 14280-04-17 מיום
19.3.2020

בשם העוררת: בעצמה

בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט א' הימן) מיום 19.3.2020 בגדרה נדחתה בקשת העוררת לעיון חוזר בתנאי שחרורה.

1. ביום 6.4.2017 הוגש כתב אישום נגד העוררת ונגד שני נאשמים נוספים - מר מרדכי לייבל ומר צבי זר (להלן: לייבל ו-זר בהתאמה; וביחד: הנאשמים האחרים) - המייחס להם, בין היתר, עבירות של הטרדה מינית, פגיעה בפרטיות, לשון הרע, הפרת איסורי פרסום והעלבת עובדי ציבור. כעולה מכתב האישום, העוררת והנאשמים הנוספים פרסמו ברשת האינטרנט כתבים בוטים ומבזימים לשורה ארוכה של מתלוננים. העוררת נעצרה ביום 27.2.2017 וביום 26.10.2017 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרה עד תום ההליכים. ביום 2.5.2019 הורה בית משפט זה בבש"פ 2847/19 לורי שם טוב נ' מדינת ישראל (להלן: בש"פ 2847/19) על שחרור העוררת למעצר בית בתנאים מגבילים. במסגרת תנאים אלה נקבע, בין היתר, כי העוררת לא תעשה כל שימוש ברשת האינטרנט, למעט חיפוש במאגרים

עמוד 1

משפטיים (שיבוצעו בתנאים שפורטו בהחלטה). מאז שחרורה למעצר בית הגישה העוררת מספר בקשות להקלה בתנאי שחרורה, וביום 31.12.2019, הורה בית משפט זה בבש"פ 8065/19 לורי שם טוב נ' מדינת ישראל (להלן: בש"פ 8065/19) על ביטול תנאי השחרור שנקבעו במסגרת בש"פ 2847/19 ותחתם קבע את תנאי השחרור הבאים:

א. העוררת לא תפרסם מידע מסוג כלשהו באמצעות רשת האינטרנט.

ב. מבלי לגרוע מכלליות האמור בס"ק א', העוררת תמנע ממשלוח הודעות באמצעות רשת האינטרנט ומפרסום כל סוג של מידע, ובכלל זה הודעות, תמונות וסרטים, ברשת האינטרנט.

ג. מובהר כי האמור לעיל מתייחס הן לפרסום מידע במישרין על ידי העוררת, והן לפרסום מידע באמצעות אחר.

ד. צו עיכוב יציאה מן הארץ שהוצא נגד העוררת יוותר על כנו.

ה. הביטחונות ששימשו להבטחת תנאי השחרור עד כה ישמשו מעתה ואילך להבטחת עמידתה של העוררת בתנאי השחרור הנ"ל.

במסגרת אותה ההחלטה ציין בית המשפט כי העבירות המיוחסות לעוררת התבצעו רובן ככולן באמצעות העלאת תכנים לרשת האינטרנט וכי האיום הנשקף מהעוררת נובע "מפעילותה האקטיבית בעולם הווירטואלי". לפיכך, מצא בית המשפט כי איזון ראוי המאין את חששה של המשיבה מפוטנציאל המסוכנות של העוררת מצדיק את הסרת המגבלה על גלישה פסיבית של העוררת ברשת האינטרנט.

2. ביום 1.3.2020 הגישה העוררת לבית משפט קמא "בקשה להסרת מגבלות מעצר" במסגרתה עתרה לביטול תנאי השחרור שהוטלו עליה במסגרת בש"פ 8065/19 (להלן: הבקשה לעיון חוזר). בבקשתה טענה כי מאז שהורה בית משפט זה על שחרורה למעצר בית לא הפרה את התנאים שנקבעו על ידו; וכי יש להשוות את תנאי שחרורה לתנאים שנקבעו לנאשמים האחרים. המשיבה התנגדה לבקשה אך ציינה כי לשיטתה יש לקבל תסקיר משירות המבחן אשר יתייחס לבקשה. העוררת סירבה להיפגש עם שירות המבחן וביום 19.3.2020 דחה, כאמור, בית המשפט את בקשתה. בית המשפט ציין כי נוכח המסוכנות הנשקפת מכתב האישום ונוכח השימוש שעל פי כתב האישום עשתה העוררת באינטרנט, אין להסיר את המגבלות שהוטלו עליה. אשר לטענתה בדבר הבדלים בין תנאי שחרורה לבין תנאי שחרורם של הנאשמים הנוספים, צוין כי ההחלטה שניתנה בבש"פ 8065/19 בחנה והתחשבה בטענה זו ומשכך היא לא מצדיקה שינוי בתנאי השחרור.

3. מכאן הערר שלפניי. במסגרת טיעוניה, שבה העוררת וטוענת כי מאז שחרורה ממעצר מאחורי סורג ובריח ומאז הסרת חלק מהתנאים המגבילים שהוטלו עליה לא נרשמה לחובתה הפרה של תנאי שחרורה ולא הוגשו נגדה תלונות חדשות. שיקול זה אמור להיות, לשיטתה, השיקול הדומיננטי בבחינת בקשתה לעיון חוזר בתנאי שחרורה. עוד מציינת העוררת כי מיום 1.1.2020 החלה לעבוד בעבודה שאותה קיבלה דרך שירות התעסוקה. כמו כן טוענת העוררת כי החלטת בית משפט קמא אינה מנומקת.

4. המשיבה מתנגדת לבקשה. לדבריה, המגבלות המוטלות על העוררת הן מידתיות והכרחיות למניעת הישנות עבירות דומות לאלו המיוחסות לה. לשיטת המשיבה, העוררת לא הצביעה על נימוק כלשהו המצדיק את הסרת

המגבלות ולא נימקה מדוע מגבלה זאת פוגעת בה באופן ממשי. אשר לתנאי שחרורם של הנאשמים הנוספים, ציינה המדינה כי בעניינו של לייבל, מאז שחרורו למעצר בית צומצמו התנאים המגבילים שהוטלו עליו בהדרגה. במשך שנה ו-4 חודשים, עד להסרתם כליל. זאת, בהתאם להמלצת שירות המבחן. המגבלות שהוטלו על זר הוסרו אף הן בהתאם להמלצת שירות המבחן, וזאת למעט שימוש באינטרנט ובאמצעים אלקטרוניים, ככל שהשימוש נוגע לנושאים ולאתרים הקשורים לתיק המתנהל (ראו בש"פ 4711/19 זר נ' מדינת ישראל (15.7.2019)). לטענת המשיבה, נוכח סירובה של העוררת לשותף פעולה עם שירות המבחן, אין בשוני בין המגבלות המוטלות עליה לבין אלו המוטלות על הנאשמים הנוספים כדי להצדיק את הסרת המגבלות בעניינה.

יוער כי דיון בערר נקבע ליום 2.4.2020, אך לבקשת העוררת - בהינתן המגבלות הנובעות ממצב החירום הרפואי - ובהסכמת המשיבה, הדיון בוטל וההכרעה בערר נעשתה על סמך טיעוני הצדדים בכתב.

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי דין הערר להידחות. המסגרת המשפטית לבחינת טענות העוררת היא סעיף 52(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 אשר קובע שעיון חוזר יעשה "אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעתמתן ההחלטה". בערר שלפני טוענת העוררת, בעיקרם של דברים, כי חלופה הזמן מאז שחרורה למעצר בית ומאז שינוי המגבלות המוטלות עליה (במסגרת בש"פ 2847/19 ובש"פ 8065/19 בהתאמה) וכן היעדרן של הפרות מצדה ושל תלונות בתקופה זו מהווים שיקול מכריע בבחינת בקשתה.

6. אשר לטענת חלופה הזמן והיעדר הפרות מצד העוררת. כידוע, שחרור אדם בתנאים מגבילים מבוסס במידה רבה על האמון שרוחש בית המשפט לנאשם (ראו והשוו בש"פ 1331/18 הולצמן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (27.2.2018); בש"פ 8112/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (14.12.2014)). בענייננו, מאז שחרורה של העוררת למעצר בית בתנאים מגבילים בבש"פ 2847/19 עברו כ-11 חודשים ומאז ההחלטה להקל את התנאים המגבילים בעניינה בבש"פ 8065/19 עברו כשלושה חודשים. במהלך אותם החודשים, טוענת העוררת כי לא הפרה את התנאים המגבילים וכי לא הוגשו נגדה תלונות חדשות. המשיבה מצידה לא טוענת אחרת. גם אם אניח, לטובת העוררת, כי יש בתקופות אלו כדי להפחית, במידת מה, את החשש מפעילות עבריינית חוזרת על ידי העוררת, הרי בשים לב לכך שעיקר המסוכנות הנשקפת ממנה (כעולה מהאישומים המיוחסים לה בכתב האישום ומההחלטות הקודמות בעניינה) נוגע לפרסומים על ידה ברשת האינטרנט - אני סבור שלצורך הכרעה בהליך דנן יש לבחון בעיקר את פרק הזמן שחלף מאז הסרת המגבלה על גישתה לרשת האינטרנט. במישור זה, ובהינתן שמדובר בתקופה קצרה באופן יחסי, איני סבור כי קמה עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. יודגש בהקשר זה, שהגבלת הפרסום ברשת קשורה קשר הדוק עם המסוכנות הנשקפת מהמעשים המיוחסים לעוררת והיא נועדה, כפי שציין בית משפט זה בבש"פ 8065/19, לאיין את החשש מפוטנציאל המסוכנות של העוררת.

7. גם בחינת המגבלות שהוטלו על הנאשמים הנוספים לא מקימה עילה להתערבות בהחלטת בית המשפט המחוזי (אף שבערר שלפני לא חזרה העוררת על טענה זו). כפי שציין בית משפט קמא בהחלטתו, בית משפט זה כבר נתן את דעתו לטענה זו במסגרת בש"פ 8065/19 (וזאת לאחר שהובאו בפניו החלטות המעצר בעניינם של הנאשמים האחרים; ראו פסקאות 6 ו-9 להחלטה) וקבע את המגבלות האמורות על העוררת בשים לב למגבלות שהוטלו על הנאשמים הנוספים. בהקשר זה אעיר כי כעולה מההחלטה בבש"פ 8065/19 ומתגובת המשיבה בהליך כאן, זר עודנו נתון במגבלות על השימוש ברשת האינטרנט ובאמצעים אלקטרוניים ככל שזה נוגע לנושאים ולאתרים הקשורים לתיק. מגבלה זו אמנם שונה מזו המוטלת על העוררת, אולם יש בה כדי להעיד כי חלק מן המגבלות - הקשורות באופן הדוק

למיוחס לנאשמים בכתב האישום ולחשש מהישנות האירועים המתוארים בו - בעיני עומדות.

משאלה הם פני הדברים, איני סבור כי הונחה עילה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי. הערר נדחה אפוא.

ניתנה היום, י"א בניסן התש"ף (5.4.2020).

ש ו פ ט
